

Sygn. akt II CSK 277/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko P. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 grudnia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 grudnia 2020 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę
8 117 (osiem tysięcy sto siedemnaście) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 grudnia 2020 r. powód J.G. oparł wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej na przesłance określonej przez art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącego przedstawione wystarczające motywy pozwalające na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podkreślenia bowiem wymaga, że wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

Uwzględniając powyższe ustalenia co do istoty przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzić należy, że na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej nie wskazuje powiązana przez skarżącego z zarzutem naruszenia art. 65 § 2 k.c. teza, że Sąd drugiej instancji dokonał wadliwej wykładni § 12 ust. 1 pkt 2 spornej umowy. Skarżący twierdzi, że określony w § 12 umowy termin odstąpienia od umowy należało wyłożyć w świetle dyrektyw z art. 65 § 2 k.c. w ten sposób, że ów termin uwzględniał dni wolne od pracy. Powoływanie się skarżącego na zarzut naruszenia art. 65 § 2 k.c. w żadnej mierze nie wskazuje na oczywistą wadliwość wykładni stosownego postanowienia, która została przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny, stanowi bowiem jedynie polemikę skarżącego ze sposobem wykładni tego postanowienia umowy dokonaną przez

Sąd drugiej instancji w żadnej mierze nie wykazującej oczywistego naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 65 § 2 k.c. przy uwzględnieniu dorobku orzecnictwa i nauki prawa dotyczącego sposobu wykładni tego przepisu.

Za oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej nie przemawia także powoływanie się przez skarżącego na naruszenie art. 233 § 1 w zw. z art. 391, art. 382 k.p.c. Stosownie do art. 393³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Skonstruowanie więc zarzutu wypełniającego podstawę skargi kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. na podstawie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. powoduje, że w tej części skarga kasacyjna jest nieskuteczna, gdyż wykracza poza granicę kontroli kasacyjnej Sądu Najwyższego.

Bezpodstawne jest również twierdzenie, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny nie zawarł szczegółowego wyводу obejmującego wszystkie zarzuty zgłoszone w apelacji powoda. W orzecnictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje się, że z art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2020 r., V CSK 215/20, nie publ. oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 24 marca 2010 r., V CSK 296/09, z dnia 26 kwietnia 2012 r., III CSK 300/11, OSNC 2012, nr 12, poz. 144 i z dnia 4 września 2014 r., II CSK 478/13, OSNC-ZD 2015, nr D, poz. 64).

Ponieważ podstawą oceny zarzutów materialnoprawnych podniesionych w skardze kasacyjnej w odniesieniu do orzeczenia Sądu drugiej instancji są ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) nie można przyjąć, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona skoro z poczynionych ustaleń wynika, że strona powodowa w toku postępowania nie wykazała, aby zaistniały okoliczności uzasadniające odstąpienie od umowy przez powoda na podstawie § 12 ust. 2 umowy, tj. aby strona pozwana przerwała prace i przerwa ta (jednorazowo) trwała dłużej niż 7 dni.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c., ustalając ich wysokość na podstawie § 15 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 oraz § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).